

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΦΡΑΓΚΟΣ

Το ποίημα που δε βρίσκω

Ψάχνω να βρω ένα ποίημα
 Στα αχνάρια της νιότης του χρόνου που γεννήθηκα
 Στα χαμόσπιτα της γειτονιάς που μεγάλωσα
 Στα ασβεστωμένα σοκάκια που περπάτησα
 Στους τσακωμούς στο γέλιο των παιχνιδιών
 Στους φίλους που έκρυψε ο ήλιος
 Στο πρώτο ερωτικό φιλί που έγινε σημαία

Ψάχνω να βρω ένα ποίημα
 Σε χώρες αλλόθρησκων ουρανών
 Σε θάλασσες άγριες και ήμερες που ταξίδεψα
 Σε ποτάμια που έτρεχαν το δρόμο τους φίδια
 Σε λουλούδια της άνοιξης που έβαλα στο ανθογυάλι

Ψάχνω να βρω ένα ποίημα
 μα εκείνο γοργόπνοο όπως είναι μου λακάει. Ξεφεύγει
 και ενώ παρατάει τη σκέψη μου ανέραστη
 τη δίψα μου διψασμένη
 κλέβει για καπρίτσιο του ύπνου μου τις τσέπες

Ψάχνω να βρω ένα ποίημα
 Μήπως το είδατε;
 Συνήθως περιφέρεται ρακένδυτο. Χαμένο
 Σε έναν ορίζοντα που ο κύκλος του τετραγωνίστηκε
 Σε λεωφόρους και πλατείες με ιστορικά αγάλματα
 Σε ανήθικες χωματερές και αποχετεύσεις
 που ασελγούν στα κορμιά των πόλεων
 Στο βλέμμα των παιδιών που ψάχνουν την αλήθεια

Ψάχνω να βρω ένα ποίημα
 που ελλοχεύει στις ματωμένες της ειρήνης πληγές
 Μήπως το ακούσατε;
 Λένε, με τέτοιο μίσος που μιλάει για αγάπη
 οι στοίχοι του θα γίνουν κάποτε του κόσμου μοιρολόι

Ονειρική περιπολία στα μάρμαρα του Παρθενώνα

Ο καιρός με τον αλλοπρόσαλλο χαρακτήρα του
 Και την επιθετική μανία, άνοιξε τις πόρτες της κόλασης
 Ενώ με τις απανωτές ομοβροντίες των κεραυνών του ο Δίας
 Σφυροκοπούσε την πόλη να την ισοπεδώσει
 Αλλά τι ειρωνεία;
 Οι κανονιές θύμιζαν την αμερικανική ταινία του 1961
 “Τα κανόνια του Ναβαρόνε”
 Που γυρίστηκε στην Ελλάδα, στο νησί των ιπποτών τη Ρόδο
 Το σενάριο κομμένο και ραμμένο
 Στο υποκριτικό ταλέντο των “ρηγάδων” της έβδομης τέχνης
 Άντονι Κουίν, Γκρέγκορι Πεκ, Ντέιβιντ Νίβεν και Ειρήνη Παππά
 Υμνούσε απροκάλυπτα
 Τον πρωταγωνιστικό ρόλο των συμμαχικών δυνάμεων
 Στη διάρκεια του του Β' Παγκοσμίου Πολέμου υπέρ της Ελλάδας

Παρότι ο καιρός με συνένοχο την αγριεμένη θάλασσα
 Όρμησαν στην ανυπεράσπιστη πόλη να τη βυθίσουν Ατλαντίδα
 Εγώ, με την παρέα, ένα “τσούρμο” φίλοι από το Λύκειο
 Άτρωτοι κι απτόητοι απ’ το μαινόμενο “βατερλό” του έξω
 Δηλώσαμε εθελοντές μούτσοι, στο ταβερνάκι “Ναυτίλος”
 Και ξεδιψούσαμε τις αλησμόνητες μαθητικές θύμισες
 Με το γλυκόπιστο κοκκινέλι του κυρ Μηνά
 Όσπου στα βαθιά ξημερώματα της Κυριακής
 Φούντωσε πιότερο το κέφι
 Και εντελώς μερακλωμένοι
 Το ρίξαμε στο ζεϊμπέκικο και σπάσαμε πιάτα

Πότε τώρα αποχωρήσαμε
 Και πώς εγώ βρέθηκα σημαιοφόρος
 Με διμοιρίτη ένα χαρωπό φεγγάρι
 Και με άγημα ένα γιορτινό άγημα αστεριών να ανηφορίζω
 Το καλντερίμι του ιερού βράχου, άγνωστο
 Όστοςο και καθώς περιδιάβαινα
 Ανάμεσα στα “χυμένα” μαρμάρινα σώματα
 Της θεόπνευστης δημιουργίας του Ικτίνου και Καλλικράτη
 Πλησίασα λέει άθελά μου, το Ερέχθειο
 Ενόσω τα μηνίγγια μου τυμπάνιζαν τον ήχο του πολέμου
 Προφανώς η παρουσία μου δεν έγινε αντιληπτή
 Από τις Καρυάτιδες γιατί τις άκουσα να μοιρολογούν σπαραχτικά
 Για τα κλεμμένα λείψανα του Παρθενώνα
 Και να καταριούνται τον ιερόσυλο Άγγλο Τόμας Έλγιν

Μονομιάς καθώς θανατικό μίσος και οργής διέτρεξε
 Το λαβύρινθο των αρτηριών μου
 Και η καρδιά μου κλυδωνιζόταν με οχτώ Ρίχτερ

Γιατί δεν εύρισκα τον Μινώταυρο να ξεσπάσω
 Γονάτισα δακρύβρεχτος και προσηλώθηκα σαν σε προσευχή
 Στο βεβηλωμένο κουφάρι του Παρθενώνα
 Ενόσω η απελπισία μου έκλεβε τον αέρα
 Το καρφί της απογοήτευσης να μου τρυπάει την καρδιά
 Και ικέτεψα για βοήθεια την Αθηνά
 Η απεγνωσμένη φωνή μου
 Βρόντηξε στους ουρανούς όπως οι κεραυνοί του Δία
 Και ω! Του θαύματος
 Η ζωοφόρος στόλιζε πάλι τη μετόπη του Παρθενώνα
 Και καθώς τα δακρύβρεχτα μάτια μου θαύμαζαν
 Το θεόπνευστο έργο των προγόνων μου
 Και η υπερηφάνεια της ελληνικής καταγωγής μου
 Με αντρείωνε Μιλτιάδη, Λεωνίδα, Θεμιστοκλή, Λεωνίδα, Αλέξανδρο
 Με παρέσυρε ο χειμαρρώδης ενθουσιασμός μου
 Και βάλθηκα να τραγουδήσω, τον εθνικό ύμνο

Εκεί που το στόμα μου αγωνιζόταν να φωνάξει δυνατά
 “Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει”
 Με ξεπέταξε απ’ το κρεβάτι ο πετεινός του γείτονα
 Με την στριγγλίδικη φωνή του